

Eva Wilson

**STRATENÁ
V MODRÝCH OČIACH**

WE

STRATENÁ
V MODRÝCH OČIACH

*Ďakujem mojej priateľke
a najláskavejšiemu človeku na svete,
Olinke Dúdorovej, za korekcie textov.*

Ďakujem za finančnú podporu:

Mestskému Múzeu Jelšava

Mestskému kultúrnemu stredisku Revúca

a rodine Koželuhovej.

Eva Wilson
STRATENÁ V MODRÝCH OČIACH

Vydavateľ: Roven Rožňava, s.r.o.
Ilustrácie a text: © Eva Wilson
Rok vydania: 2020
Grafická úprava: Roven Rožňava, s.r.o.
Tlač: Alfa print s.r.o., Martin

ISBN 978-80-89168-57-6

Eva Wilson

STRATENÁ
V MODRÝCH OČIACH

WE

PROLÓG

Tento román venujem všetkým, čo veria v lásku, dobro a romantické konce.

Príbeh lásky slovenskej študentky a tureckého profesora, ktorá sa zrodí pri teroristickom útoku v Istanbule, chce byť výpoveďou o sile lásky. Pretože len láska dokáže prekonať spoločenské a náboženské rozdiely, zvíťaziť nad zlom. Spája ľudí a robí svet krajším.

Vaša Eva Wilson

„V láske pociťujeme niečo z rajskeho blaha. Ona nás učí dávať, prekračovať seba, dvíha do výšin, kde vane vánok večného, ktorý otvára oči pre poéziu sveta.“

Prof. Dr. Karol Nandrásky

1. kapitola

NÁHODY NEEXISTUJÚ

ISTANBUL

Sedím v kaviarni na brehu Bosporu, pijem čaj a pozorujem prieliv. Je úžasný.

Obrovské nákladné lode majestátne rozrážajú vodu a vytvorené vlny nežne nadhadzujú menšie a väčšie člny plávajúce navôkol. Panorámu stále meniaceho sa obrazu dopĺňajú krdle vrieskajúcich čajok.

Splnil sa mi sen. Dostala som sa na KOC Univerzitu v Istanbulu. Budem študovať históriu a turecký jazyk. Otec všetko finančne zatiahol a ja si teraz môžem vychutnávať atmosféru prímorského veľkomesta, ktorú dopĺňa zamatový hlas Sezen Aksu, rinúci sa z ampliónu. Nasávam slanú vôňu mora, počúvam šum čeriach sa vln a vo vlasoch ma štekli veselý vietor. Túžim mať krídla, aby som mohla letieť s krdľom čajok ponad prieliv až na šíre more. Istanbul, Istanbul... si bránou do Európy, alebo naopak?

Obdivujem tureckú kultúru a je mi vzácny každý moment, ktorý tu prežívam. Moje vnútro je naplnené harmóniou a zároveň túžbou po novom, nepoznanom.

Sladkobôľne melódie tureckej divy zrazu prerušila silná explózia.

„Prásk!“

Výbuch a následná detonácia otrasie všetkým, čo je nablízku

a ja sa nechtiac ocitám na dlažbe spolu s prevráteným stolíkom a štýlovými stoličkami. Prejde pár sekúnd, ani si nestihnem uvedomiť, čo sa stalo, a opäť explózia.

„Prásk!“

Na zemi sa váľam nielen ja, ale všetko navôkol. Nič nezostalo v pôvodnom stave. Len Sezen Axu pokojne spieva ďalej. Ach, Istanbul, Istanbul...

Je to zvláštne dramatické. Krvavé nechutnosti s hudobným podmazom. Odchádza mi zvuk a o chvíľu aj vedomie.

Ticho.

Ako cez hrubé sklo vnímam zmätok okolo seba. Je to realita alebo zlý sen? Zúfalí a doráňaní ľudia chaoticky pobejú okolo mňa, nehľadiac na prekážky a telá ležiace na zemi. Jeden doprava, druhý doľava. Jeden doľava, druhý doprava. Strkajú sa, behajú, kričia, majú vystrašené tváre. Všetci čosi a kohosi hľadajú... Prečo? Obraciam hlavu na opačnú stranu.

Zase desivý obraz.

Zvuk stále žiadny.

Asi sa mi sníva.

Niektó mi surovo skočí na ruku.

„Aúúú“ ostrá bolesť ma uisťuje, že nesnívam. Snažím sa pozbierať, ale skôr ako sa stihnem postaviť, kopanec do hlavy ma vráti späť do horizontálnej polohy. Ležím napoly v bezvedomí a neviem ani ako dlho a čo sa vlastne robí. Vnímanie sa mi spomalilo. Ľudia naďalej splašene a bezcieľne behajú sem a tam.

Niektorí sú zakrvavení.

Neďaleko leží starena. S očami upretými do oblohy vyzerá divne. Nežmurká, iba sa uprene díva, akoby tam niečo videla. Nehýbe sa a v tmavých zreničkách sa jej odráža belasé nebo. Ten jej pokoj je strašidelný. Zrejme to už má za sebou. Preboha, veď ona je mŕtva! Dôjde mi po chvíli, ale nahlas nedokážem nič povedať.

Je to ako v akčnom filme. Ľudia stále behajú v akomsi divnom algoritme. Chaos.

Chce sa mi zvracať.

Zvuk stále žiadny.

Nepočujem nič, márne sa snažím ozvučiť scénu okolo mňa.

Sníva sa mi. Toto nemôže byť skutočnosť.

Kopanec do hlavy.

Aúú, to bolí! Myslím si, ale zvuk nevydám. Čakám odovzdané ďalší kopanec, lebo telo ma neposlúcha, je mimo mojej správy.

Kopanec neprišiel, namiesto toho cítim, ako ma ktosi objíma. Hompálajúcu hlavu mi tisne na hrud' a druhou rukou ma drží pod chrbtom. Je mi celkom fajn. Chce sa mi spať. Zatvorím oči.

„Haló! Počujete ma, slečna? Haló! Ste v poriadku?“

Neodpovedám, lebo nemám zvuk a cítim sa veľmi, veľmi unavená. Mužská hrud' vyžaruje teplo a omamujúco vonia. Oči sa mi zatvárajú.

„Čo vás bolí?“ neznámy muž na mňa stále hovorí, súdiac podľa gestikulácie. Ale keďže nepočujem, netuším, čo odo mňa chce.

Kľakol si ku mne. Jednou rukou mi opatrne a nepretržite nadvihuje hlavu a druhou na kohosi máva. Vnímam ho cez úzku štrbinu prítvorených očí. Stále nechápem, o čo mu ide. Hučí mi v hlave, na ruke štípe odretá koža. Inak mi nič nie je.

„Haló, počujete ma? Bolí vás niečo? Ste zranená?“

Stále ma podopiera a voľnou rukou silno gestikuluje. Až keď bola otázka tretíkrát vyslovená, pochopím, že patrí mne. Zvuk sa mi práve čiastočne obnovil.

„Nie, nič mi nie je. Som OK,“ pokúšam sa o úsmev, ale celá tvár ma bolí, akoby nebola moja.

„Môžete sa postaviť?“

„Neviem,“ úprimne odvetím a snažím sa použiť nohy, ktoré ma akosi nepočúvajú.

„Naozaj ste OK?“ pýta sa cudzinec a sústredene mi pozerá do tváre.

Zvuk mi opäť odišiel.

Tentoraz však nebol pokazený príjem, ale vysielanie. Nezmôžem sa na odpoveď. Len zízam do najmodrejších očí na svete, aké som kedy videla. S takými dlhými mihalnicami, že by sa za ne nehanbila ani svetová top modelka. Zhypnotizovaná pohľadom neznámeho muža zabúdam na pôvodný zámer vstať. Chcem tu zostať ležať a on nech len pozerá, myslím si.

Absurdný moment.

„Môžete sa postaviť?“ kričí na mňa celkom zblízka, až cítim jeho voňavku zmiešanú s teplom mužského tela. Prada - Luna rosa. Prebehne mi myšľou.

„Myslím, že to pôjde,“ vravím po dlhej chvíli a hrabnem naprázdno nohami ako chorý pes.

„Zostaňte ležať!“ prikáže mi energicky a modré oči ešte stále neodvráti od mojich.

„Dobre,“ vďačne súhlasím. Nech táto chvíľa neskončí, ne-

chcem sa postaviť a odísť preč. Chcem len do týchto modrých očí pozerieť. Mysľou mi dookola behá stále to isté. Som zhypnotizovaná.

„Sanitku! Potrebujeme sanitku!“ kričí turecky zamatový mužský hlas a na mňa znovu prichádza mdloba.

Príjem je opäť preč. Strácam zvuk aj obraz.

Ticho a tma.
Kde sa všetko podelo?
Kde to vlastne som?
Moja posledná myšlienka pred úplným bezvedomím.

NEMOCNICA

Prebrala som sa až v nemocnici. Veľa neónového svetla, do žily mi tečie infúzia. Obviazaná ruka, zalepené čelo a neznámy záchranca stojí pri mojej posteli. Sústredene na mňa pozerá, vyzerá byť napätý. Asi čaká, kedy sa zobudím.

„Konečne!“ zvolá, keď zaregistruje moje otvorené oči.

„Boli ste mimo poriadne dlho. Už som sa o vás obával.“

„Ďakujem za váš záujem!“ šepkám anglicky neznámym očiam.

„Niet za čo, to by urobil každý, je to naša ľudská povinnosť,“ odvetí a stále neodvracia pohľad.

„Čo sa vlastne stalo?“

„Presne neviem, pravdepodobne vybuchla nálož. Veď viete, novodobý teror. Sú mŕtvi a je veľa zranených. Vy ste jedna z nich. Predpokladám, že ste cudzinka.“

„Uhm.“

„Turistka?“

„Nie, študijný pobyt.“

„Á tak, študijný pobyt. Odkiaľ ste, ak sa smiem opýtať?“

„Zo Slovenska, Leyla.“

„Leyla, a zo Slovenska?“ pobaveno sa rozosmial.

„Náhodou, Leyla je staré slovanské meno. V našej rodine sa povinne dedí z matky na dcéru niekoľko storočí,“ pomaličky vysvetľujem, lebo ma bolí huba a cítim sa ako po opici.

„Kenan,“ hovorí a stále uprene pozerá na moju tvár. Podáva mi ruku a ja ju vďačne chytím. Sála z nej neuveriteľné teplo a mne je pri srdci tak dobre ako už dávno nie. Nie je ľahké byť sám v cudzom svete a k tomu bezmocný a zranený.

Bože, zastav čas, prosím! Modlím sa v duchu a stále pozerám do jeho očí. Patria nádhernej tvári s pravidelnými črtami, rovným nosom, výraznou bradou s jamkou uprostred, čiernym sexi porastom a vlasmi černejšími ako sadze. Jeden prameň mu neposlušne padá do očí a ja mám chuť mu ho napraviť. Neblbni, veď je to cudzí chlap. Káram samu seba.

„Je mi ľúto, čo sa vám stalo. Turecko bolo donedávna bezpečnou krajinou a teraz sa dejú takéto hrozné veci.“

„Neospravedlňujte sa. Vy za to nemôžete, mohlo sa to stať v ktoromkoľvek meste. Všetky veľké metropoly sa boria s týmto problémom.“

„Súhlasím, ale aj tak ma mrzí, čo sa vám stalo.“

„Myslíte, že už nikdy nebude bezpečne a budeme sa báť cestovať?“

„Nie, to si nemyslím.“

„Ani ja!“

„Ľudia sú silní. Nevzdajú sa.“

„Zlo nemôže zvíťaziť, pravda?“

„Uhm, je to tak!“

Ticho.

„Mohli by ste mi, prosím, pustiť ruku?“

Len teraz som si uvedomila, že mu ju stále zvieram.

„Ježišu, prepáčte!“ zahanbene uvoľním zovretie. Spamätaj sa, nemusí vidieť, že si z neho vedľa.

„Neospravedlňujte sa! Ja len...“ váhavo sa odtiahol od mojej postele. Budem musieť už asi ísť.“

„Viem.“

Pozrel do okna, za ktorým žiarilo nočné mesto.

„Veľmi ma mrzí, čo sa vám prihodilo,“ hovorí a prerušuje očný kontakt.

„Netrápte sa, zvládnem to!“

„Pôjdem. Povinnosti, veď viete, ako to chodí. Je priam nemožné na chvíľu sa zastaviť. Žijeme hektickú dobu. Prajem vám skoré uzdravenie. Nech vás Alah opatruje.“

Otočil sa k dverám a ešte raz zavolať na sestričku, aby sa uistil, či je všetko v poriadku.

„Dovidenia a ďakujem,“ zmohnem sa na odpoveď.

Stisne mi ešte raz kratulinko ruku, láskavo pritom na mňa pozerajúc, a ja si dávam pozor, aby som ju nedržala dlhšie, ako sa patrí.

Zrazu je preč.

Tichučko zatvoril dvere a ja nie som si istá, či to všetko nebol len sen.

Zostala po ňom len jemná pyžmová vôňa.

Prada – Luna rosa.

Nie, nezdal sa mi, on skutočne existuje.

Spánok je milosrdný a lieči. Pod vplyvom liekov zaspím hneď, len čo zatvoril dvere. Nebolí ma nič, no v hlave sa mi premietajú strašidelné obrazy. Zranení ľudia, mŕtva starena, mláky krvi a zúfalé tváre sa sporadicky vynárajú z kúdolov prachu. Márne sa chcem zresetovať. Reset nefunguje. Ten istý film sa mi v hlave premieta ako nekonečná slučka.

V nemocnici ma držali celý týždeň. Starostlivosť bola na vysokej úrovni a súcit spojený s ohľaduplnosťou sršali personálu z tváří. Veď situáciu sledoval celý svet. Dokonca nepustili ani novinárov ku mne, aj keď sa vehementne dobýjali. Ja som si to nepriala a nemocnica mala seriózný prístup.

Boh varuj, aby sa to dozvedel otec alebo mama. Prileteli by prvým lietadlom a bolo by po štúdiách v Istanbule.

Som fatalistka, čo koho čaká, to ho neminie.

Neobávam sa budúcnosti. Mám pocit, že to najhoršie mám prežiť.

V prepúšťacej správe bolo napísané: Tlaková vlna pri výbuchu bomby spôsobila pacientke otras mozgu, hluchotu následkom prasknutia bubienka, pomliaždeniny na pravej ruke. Stabilizovaná, doporučený pokoj na lôžku v domácom prostredí minimálne dva týždne. Kontrola nutná. Vyhybať sa stresu a nadmernej fyzickej záťaži. Bodka.

Sluch sa mi vrátil, ale iba na jedno ucho. V druhom bol poškodený bubienok. Neviem či navždy, nuž neriešim.

Hlavne, že žijem.

ŠEMA

„Haló, Šema, máš čas?“ volám kamarátke, len čo mi vrátili osobné veci. Našťastie kabelka aj s obsahom bola nepoškodená, keďže mi visela na pleci aj po páde. O nič som neprišla. Vzali ju so mnou.

„Leyla, kde si pre Alaha? Zabijem ťa! Celý týždeň sa ti neviem dovoliť! Skoro som od strachu zomrela!“

Krik na druhej strane mi padol neuveriteľne dobre. Aj v cudzom svete komusi na mne záleží.

„Ľúbim ťa, len sa už nehnevaj!“

„Akoby nie, zmizneš bez stopy na celý týždeň. Si ty normálna?“

„Šema, som v nemocnici. Bola som zranená!“

„Čóó?“

„Pre ten posraný výbuch počujem len na jedno ucho a hlava sa mi krúti doteraz.“

„Ty si bola na pobreží, keď vybuchla bomba?“

„Presne tam!“

„Milostivý Alah, Leyla, drahá, už letím po teba. V ktorej si nemocnici? Hovor adresu!“

„V Beşiktaşi, ak sa nemýlim.“

„V ktorej presne, je tam viac nemocníc.“

„Počkaj chvíľu, opýtam sa sestričky, nemusíš zložiť, práve prišla.“

„Sestrička, ako sa volá táto nemocnica?“ nastrčím mobil sestričke pred ústa.

„Ota and Jinemed hospital,“ usmeje sa sestrička.

„Počula si, Šema? A vieš, kde to je?“

„Viem, blázonko, hneď som pri tebe.“

„Neponáhľaj sa, buď opatrná, tých pár minút už vydržím.“

„Už aj sadám do auta, dvojka, trojka. Ak neschyťám červenú vlnu, o chvíľu som tam, pá!“

Bláznivá Šema, ako ju len mám rada.

Istanbul je obrovský a my bývame dvadsaťštyri kilometrov od mesta. Campus a univerzita sú v horách, na kopcoch Sariyer neďaleko Čierneho mora. Neprešla ani polhodinka a Šema rozkopla dvere na izbe. Musela porušovať rýchlosť všade, kadiaľ išla, pretože urobila časový rekord.

„Ako som sa len bála o teba!“

Vrhla sa na mňa.

„O chvíľu je škola a ty sa stratíš. Nemohla som nahlásiť tvoju neprítomnosť,“ vyčíta mi a pritom ma tak stíska, div mi dych nevyrazí.

„Čo keby ťa vylúčili? Uvedomuješ si, ako riskuješ? Prečo beháš sama po Istanbuli?“ začala vrieskať na mňa a za každou vetou objatie.

„Mňa? A prečo? Ja predsa nezodpovedám za teroristov. Bola to iba náhoda. V nesprávny čas na nesprávnom mieste, dalo by sa povedať.“

„Aj keď nie som si taká istá,“ doložím po malej odmlke.

„Ako to myslíš?“

„Neskôr ti vysvetlím, len ma už zober preč! Sama sa neviem spamätať z toho, čo sa mi stalo. A ešte musím zavolať mame. Ak

pozerá telku, iste sa stresuje, či som v poriadku. Ale radšej pošlem správu, nechce sa mi rozprávať do mobilu, keď nepočujem dobre. Aj tak mám to ucho citlivé.“

„Chudinka moja,“ vzdychne Šema a prudko ma opäť objíme. Šema je moja krvná skupina.

Za mesiac strávený spolu v jednej izbe, vo dne aj v noci, sa nevyskytol problém, ktorý by sme nevedeli vyriešiť. Pochádzala z Izmiru, zo starej zámožnej rodiny. Obchodovali so zlatom a šperkmi a vlastnili sieť zlatníctiev, ale ona namyslená nebola. Mala všetko, čo len chcela, jej sa ale viac zaliečali duchovné hodnoty. Preto prišla do Istanbulu študovať ekonómiu a manažment, aby pomohla viesť firmu. Dobře oblečená a pred internátom zaparkované BMW. Nevadilo to. Nikto ani netušil, ako veľmi je bohatá, lebo bývala v campuse spolu s ostatnými a nijako sa neodlišovala. V podstate tu chudobných ani nebolo, lebo všetci platili na tejto súkromnej univerzite pomerne vysoké školné. Boli len bohatí a bohatší, domáci a cudzinci z celého sveta. Mňa financoval otec. Chcel si ma nakloniť, keď sa rozviedol s matkou. A ja som nemohla odolať ponuke. Mama mi to priala, nehnevla sa.

Šema si ma nesmierne vážila pre môj záujem o Turecko. Bola moslimka, ale nie ortodoxná. Moje kresťanstvo nebolo pre ňu prekážkou. Priateľstvo povýšila nad všetko ostatné. Pekná a múdra, dynamická, perfektne oblečená moderná žena, to bola Šema.

„Hanbím sa za seba, odkedy ťa poznám,“ vravievala.

„Ja ani neviem, kde to tvoje Slovensko je, a ty poznáš tureckú históriu lepšie ako hociktorý domáci človek.“

Milujem ju pre jej úprimnosť a nadšenie poznať nové. Pozitívna energia a chuť so všetkým nečakaným sa hravo popasovať vyžarujú z jej peknej tváre.

Obliekla som si handry, ktoré by potrebovali oprat', ale iných niet a tak sú dobré. Oblečená si sadnem na posteľ a čakám na priateľku, kým dočíta noviny. Na všetkých titulných stránkach píšu to isté.

„Teroristický útok v Istanbule.“

„Islamský štát pohrozil!“

„Traja mŕtvi a desiatky zranených.“

Urobilo sa mi zle pri predstave zabitej stareny vedľa mňa. Snažím sa potlačiť krvavé spomienky.

Mama sa isto dobre stresuje, myslím si. Musím jej zavolať, kým

nespraví poplach na ambasáde, kde má známeho z ciest. Bola profesorkou histórie na univerzite v Banskej Bystrici a často cestovala. Nechce sa mi ale rozprávať a vysvetľovať, preto posielam stručnú správu: „Všetko je OK. Kiss you!“

Len čo doľukám, Šema skočí na mňa a na plné hrdlo výska: „Leyla, Leyla, ty sprostá koza, na smrť si ma vyľakala!“

Opätujem jej silné objatia. „Žijem, nič mi nie je, len ma trošku oplieskalo o zem a som hluchá.“

Smejeme sa ako bláznivé. Je to číra radosť zo života. Prežila som predsa teroristický útok. Na jedno ucho síce nepočujem, ale život ide ďalej. Držiac sa pod pazuchy, opúšťame nemocnicu. BMW zaparkovala chvalabohu hneď pri vchode, nebolo treba ísť ďaleko. Som slabá a zároveň sa veľmi teším na campus, ktorý stál v horách spolu s univerzitou. V špičke trvá cesta z Istanbulu na univerzitu aj 47 minút, pri ideálnej premávke okolo 40. Šema upaľuje po Rumeli Fenen, ako len rýchlo môže. Bravúrne zvládala stúpajúce zákruty, predbieha a pritom rozpráva. Rada šoféruje, nemá s tým problém a z jej úsporných pohybov vyžaruje istota.

„Leyla, čo si myslela tým v nesprávny čas, na nesprávnom mieste, ale nie som si istá?“

Mlčím.

„Prvú časť som pochopila, ale čo tá druhá? Myslíš, že to bola nejaká karma, čo ťa dobehla?“

„Nie, ja...“

„Tak už to povedz! Nenapínaj ma!“

„Šema, ja som stretla muža svojho života.“

Šema stúpila na brzdy tak prudko, dobre že sme nepreleteli cez predné sklo.

„Koho si stretla?“

„Chlapa svojho života. Viem to. Keď mi pozeral do očí, mala som pocit, že už ho dávno poznám. A pritom som nebola schopná slova... To sa mi ešte nestalo.“

„Ako v romantickom filme, strašíš ma. Toto naozaj existuje? Ja chodím s Omarom od detstva, ideme sa zasubovať, ale nikdy som čosi také necítila. Bola si v šoku po výbuchu, iste preto si tak divne vnímala jeho prítomnosť...“

„Máš pravdu, asi som bola rozhodená!“ pritakávam.

„Som šokovaná, nechajme to tak. Zajtra začína škola, teším sa.“

„Aj ja.“

UNIVERZITA

Campus je plný. Žije tu vyše 1600 študentov z celého sveta. Na fakultách študuje okolo 5000 študentov. KOC Univerzita má vysoký rating a po dvoch mesiacoch sa nečudujem. Poskytuje obrovské študijné možnosti. Klasické absolventské vysokoškolské štúdium, teda bakalárske aj magisterské, doktorandské aj nezávislé, tzv. špeciálne štúdium. Bol to môj prípad, teda ak ste už absolventom vysokej školy a nechcete ďalší titul, len si rozšíriť svoje obzory, tak sa prihlásite na kurz, aký chcete. Samozrejme pracujete za kredity a dostanete papier rôznej hodnoty podľa toho, čo ste absolvovali. Ja som sa prihlásila na fakultu CSSH, teda vysoká škola sociálnych a humanitných vied. Tu ponúkajú učebné programy, ktoré mňa konkrétne zaujímajú, a to história a osmanský turecký jazyk. Možnosti sú takmer neobmedzené. Je tu všetko, čo študent ku komfortnému životu potrebuje. Posluchárne, odborné pracoviská, laboratóriá, knižnica, posilňovne, tanečná sála, telocvične, bazén, športoviská, ihriská, veľa zelene, nádvorí, amfiteáter, bývanie a služby. Istanbul na necelú hodinku cesty, funguje kyvadlová morská doprava, mikrobús a samozrejme taxík. Život v tomto campuse je proste sen každého študenta.

Len čo sme dorazili na bunku, nabehli zvedavé baby.

„Leyla, kde si sa stratila?“

„Čo je s tebou?“

„Mali sme vážne obavy o teba.“

„Istanbul je obrovský!“ spolubývajúce kričia jedna cez druhú.

„Nehnevajte sa, nemohla som zavolať.“

„Nekecaj, vždy môžeš zavolať!“

„Srala si na nás!“ urazene reagujú.

„Bola som v nemocnici a zranená,“ vravím previnilo, lebo ma naozaj mrzí, že moju neprítomnosť baby takto pochopili.

„Čo?“

„Kecáš!“

„Čo sa ti stalo?“

„Len pokoj, dievčatá, dajte jej pokoj!“ zakročí Šema razantne.

„Bola obeťou teroristického útoku. Ešte stále je v šoku a potrebuje čas, aby to vstrebala.“

Dievčatá od prekvapenia len otvorili ústa.

„A ešte nič, nehovorte to nikomu! Nechce pritiahnúť pozor-

nosť novinárov, aby sa nebála jej rodina doma na Slovensku.“

Iwon a Filiz z vedľajšej izby zostali stáť ako obarené. Šema vyuzila moment prekvapenia a zabuchla za nami dvere, hoci vedela, že umierajú od zvedavosti, čo a ako sa stalo.

Som jej vďačná. Hučí mi v hlave a cítim sa pod psa. Pomohla mi do sprchy a šup do postele. Musím sa vyspať, inak zajtra nevstanem, a to by ma mrzelo. Čakám dva mesiace na začiatok semestra a teraz to poseriem.

„Šema, zobuď ma zajtra!“

„Uhm.“

„Nech sa deje čokoľvek! Sľubuješ?“

„Sľubujem a teraz už spi, lebo naozaj nevstaneš.“ Láskavo ma prikryla a pohľadila po ruke.

„Ľúbim ťa, si ako moja sestra.“

„Čuš už!“

Okríkne ma dojatá a odvráti sa, aby som nevidela slzy, čo sa jej tísnu do očí. Robila zo seba tvrďasku, ale pritom bola veľmi emocionálna.

Ráno je skutočne kruté. Šema sa mi najprv jemne prihovára, keďže nereagujem, poriadne mnou zatrasie.

„Otvor oči! Ja už musím ísť. Pá!“ otočí sa na opätku a plesne dverami.

Po týždni vylihovania vstávam len s problémom. Stále pociťujem telesnú slabosť. Neistým krokom idem ku skrini a hľadám niečo vkusné na oblečenie. Veď ideš prvýkrát do školy, musíš vyzeráť dobre, hovorím si. Mám rada zaujímavé veci. Splývať s davom nie je nič pre mňa. Vždy som sa cítila ako originál. Rifle obopínajúce nohy, kožené čižmičky na vysokých opätkoch, čierne tričko a mexická šatka s výrazným geometrickým čierno-bielym vzorom a strapcami. Dobrý makeup, výrazné oči, červené pery a veľké vlny na kriľavo ryšavých vlasoch. Účes mi dá zabráť najviac. Nafúkam doň kilo laku a ešte do uší zapichnem oranžové pierka. Výsledok môjho úsilia stojí zato.

Vyzerám dobre, aj keď som hluchá na jedno ucho. Šťastie, že to nevidieť, hodnotím svoj výzor v zrkadle.

Spokojná so svojím vzhľadom vyrážam na fakultu dejepisu a histórie.

Všetky dievčatá z bunky sú už preč. Iwon a Filiz sú doktorandky na Lekárskej fakulte a Šema na Graduálnej škole podnikania. Preto máme odlišný rozvrh.

Campus je obrovský komplex, ale dá sa v ňom výborne orientovať. Na tabuli vo vestibule som si našla číslo posluchárne. Väčšinou bol pre mňa problém premietnuť mapu do reálu. Noch einmal, wir sind hier! Robievali sme si s mamou žarty, napodobňujúc scénu z filmu Pacho, hybský zbojník, kde Mária Terézia hľadala na mape Uhorska Slovensko. Po dôkladnej štúdií orientačnej mapy zblízka chcem cúvnuť. No za mnou stojí živá prekážka, o ktorej samozrejme ani netuším, len cítim, ako ostrým opätkom stúpam niekomu na nohu a strácam rovnováhu. Vyhodím obidvomi rukami do vzduchu. V snahe udržať sa na nohách balansujem a zošit na poznámky letí oblúkom ponad informačnú tabuľu.

„Hohó, mladá dáma, trochu opatrnejšie!“

Počujem hlas, ktorý mi je povedomý.

„Pozerajte sa, kam stúpate!“ pokračuje trochu podráždene a zároveň ma čiesi ruky chytia pod pazuchy, aby som nespadla rovno na zadok.

„Do riti!“ nahlas zahreším vedomá si toho, že nikto mi tu nerozumie.

„Musíte stáť tesne za mojím chrbtom?“ ziapem našťvaná, že takto trápne začínam semester.

Ticho a čiesi ruky ma stále držia.

„Nevidíte, že pozerám na tabuľu?“

Stále ticho.

„Nemám oči aj vzadu!“ zúrivo zhúknem a vytrhnem sa z rúk neznámeho.

„Zranená? Leyla?“ ozve sa známy hlas.

„Preboha! Výýý?“ vylezie zo mňa pri pohľade do modrých očí.

„Prepáčte, ja som vás vôbec nepočula. Ja... ja som len hľadala číslo posluchárne!“

Kokcem ako idiot a naprávam si vlasy padajúce do očí. Snažím sa pritom o prinavrátenie sebavedomia do pôvodnej hladiny.

„Aj ja.“

„Skutočne?“

„Čo vy tu robíte?“

„Jáá? Ja tu predsa študujem.“

„Na tejto univerzite?“ pokrytecky zatiahne.

„Sorry, ale musím utekať, lebo zmeškám prvú hodinu.“ Upravujem si vlasy a je mi hrozne trápne, keď pozerá na mňa tými neskutočne modrými očami. Prečo práve on?

„Aj ja.“

Bez rozlúčky sa rozbehnem dlhou chodbou ako cez tunel, ktorý vidíte pred smrťou. Únik je moja záchrana pred úplným zne-
možnením sa. Zrazu mi napadne, že nemám poznámkový blok. Vrátim sa, ale nebolo treba ísť ďaleko. Kenan stojí rozkročený
uprostred chodby s napriahnutou rukou a s úsmevom mi ho
podáva.

„Zabudli ste si niečo?“ pýta sa s ironicky.

„Áno, zabudla!“

„Toto?“ drží blok, ktorý mi vyletel z ruky, keď som spadla.

„Uhádli ste!“ odvrknem a neviem sa normálne tváriť, čo sa mi
nezvykne stávať.

„Nech sa páči,“ vraví a podáva mi zošit. Vycerí pritom dokona-
lý biely chrup a zjavne sa na mne dobre zabáva.

Tak toto ti nedarujem. Neznášam povýšeneckých ľudí.

„Ďakujem! Toto je to, čo som vďaka vám stratila pri páde!“
pomaly precedím cez zuby, zvýrazňujúc slovo „vďaka vám“ a vy-
drapnem mu blok z ruky. Aj mi je trochu smiešne, ale nedám na
sebe nič vidieť. Nebudeš si zo mňa udrbávať bez príčiny, myslím
si.

Zostal užasnuto hľadieť nad toľkou nevďačnosťou.

„Áno, dobre počujete, keby ste sa mi nepostavili tesne za chr-
bát, nestrepala by som sa!

A vôbec, musím sa ponáhľať! Nemám čas sa tu s vami vykeca-
vať!“

Zvrtnem sa a víťazoslávne odpochodujem. Prehadzujúc pri-
tom sexi zadkom zboka na bok a vysoko držiac hlavu, aby sa mi
vrátilo stratené sebavedomie. Na konci chodby bolo treba zabo-
čiť doprava, čo mi umožnilo krátky pohľad späť.

Hrôza.

Vykračuje mojím smerom. Panika. On ide za mnou. Čo mu
šibe? Asi pochybuje o mojich orientačných schopnostiach.

„Potrafím,“ podotknem s patričnou grimasou a ukážem na
neďaleký vchod do posluchárne. Pomalým afektovaným kro-
kom podídem k dverám, ale on ma predbehne a otvorí.

„Princezná zo Slovenska, nech sa vám páči!“

Úctivo nakloní hlavu, ukáže rukou a nahodí taký výraz, že ma
celkom vytočí.

„Ááá, ďakujem, už si poradím aj bez vás, tu mám totiž pred-
nášku!“ zdôrazním.

„Ja tiež,“ vraví Kenan s dôstojným výrazom v tvári.

„Skutočne?“ neveriacky zatiahnem posmešným hlasom.

„Prosím,“ ukazuje na číslo 133.

Vojdem a on tiež.

Hľadám miesto na sedenie v plnej posluchárni.

Kenan kráča ďalej. Obíde prvý rad a vyjde po schodíkoch na pódium k prednáškovému pultu.

Ježišu Kriste! Preboha! Veď on ide prednášať! A ja si domýšľam, že lezie za mnou. Dobre, že mám make up. Hanba ma zalieva od hlavy po päty. Ešteže sa sústreďím na prednášku a nepozerám na mňa. Rýchlo si sadám. Hneď do prvého radu, kde je ešte voľné miesto a dlho sa sústredene hrabem v taške, aby to vyzeralo, že čosi hľadám. Nemôžem sa jeho smerom ani pozrieť. Oblieva ma pot.

Dýchaj!

Robí sa mi zle.

Zhlboka dýchaj! To ti pomôže!

Upokojujem sa, dýcham ako z posledného a stále sa hrabem v taške, až kým na mňa nezazrie vedľa sediaca študentka. Moje ustavičné šuchotanie jej už ide na nervy. Zdvihnem zrak a čo nevidím? Kenan si v pohode, pomaly a sebaisto zapína počítač, projektor a hľadá potrebný adresár. Vôbec si ma nevšima. Potom sa ležérne postaví pred poslucháčov. Ošúchané rifle, dokonale sediaca belasá košeľa, zladená s očami, kožené hnedé topánky. Kontrolným pohľadom prebehne poslucháreň.

Malá pauza.

Čierne, trochu strapaté vlasy si jedným pohybom zahladí dozadu a sebaistým zamatovým hlasom povie:

„Volám sa Kenan Pala, budem vám prednášať 16. storočie v dejinách Turecka. Sultán Sulejman I. a jeho výboje do Európy.“

Moje najobľúbenejšie obdobie, myslím si.

Nielen ja, celá poslucháreň je zhypnotizovaná. Kenan prednáša úžasným spôsobom. Živo gestikuluje, expresívne intonuje. Z hlavy sype dátumy, mená, udalosti, pikošky zo Sulejmanovho života, verejnosti zatiaľ neznáme. Všetko ilustruje obrázkami, videami z lokalít, o ktorých práve hovorí. Jeho prednáška má nesmierne široký komplexný záber. Má zmapovanú nielen odbornú, ale aj umeleckú literatúru. Udalosti do seba pekne zapadajú. Hodnotí ich očami širokého spektra domácich aj svetových historikov, básnikov a prozaikov. A my hneď pochopíme všetky